

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۱۸/۰۲/۰۳

لیکوال: هانس کریستین اندرسن
ژباړن: آصف بهاند

د غونځي ستن

(Stoppenålen)

H. C. Andersen

لومړۍ برخه

وه نه وه، د غونځي يوه ستن وه، چې ځان يې له ټولو بڼه گانه او په ټولو يې منلې وه چې دا د گنډلو يوه بڼه ستن ده. يوه ورځ يې هغو گوتو ته چې دا يې نيولې وه، وويل:

«ما ټينگه ونيسه، که پر مخکه ولويدم، نوره به مې پيدا نه شئ کړای! زه ډيره نازکه، بنايسته او ارزښتمنه يم!»

گوتو هغه نوره هم ټينگه کړه او وې ويل:

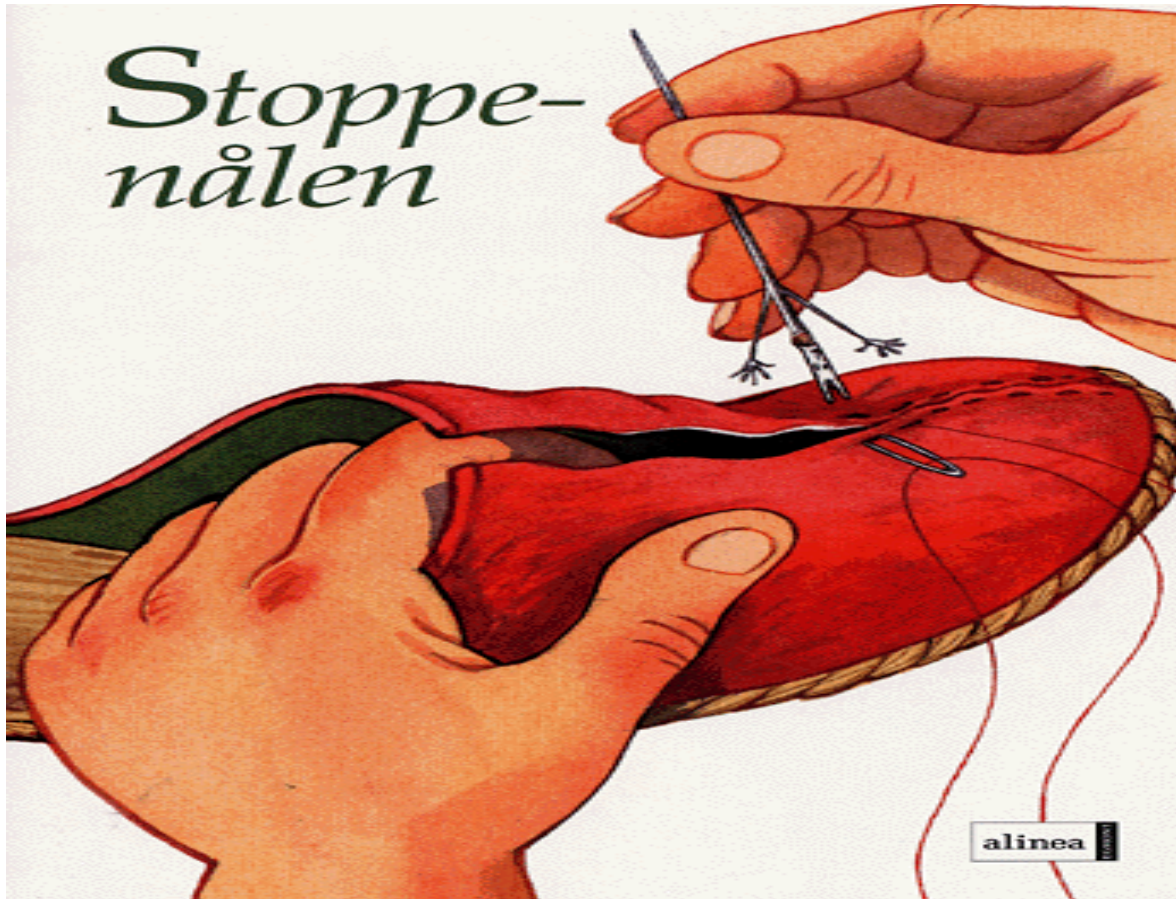
«مغروږيره مه!»

اوږد تار يې په ستن کې واچاوه، خو هير يې شو چې د تار وروستۍ برخه غوټه کړي. گوتو ستن د پخلنځي په يوه پسته څپلکه کې، چې څيرې شوې وه، ننه ايسته چې وې گنډي، خو ستن ماته شوه.

د پاڼو شميره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په خپر و لولئ

د غونځې ستن وويل:

«ومي نه ويل چې زه ډيره ظريفه او نازکه يم، ماتيرم!»

ميرمن چې ستن يې په لاس کې نيولې وه، وويل:

«دا ستن هيڅ په درد نه لگيري.»

بيا يې د پخلنځي د جامو په لمن کې وتومبله.

ستن خوشاله شوه او له ځان سره يې وويل:

«څومره بڼه، اوس زه د ټټر يو سنجاق شوم! پوهيدم. پوهيدمه چې آخر به داسې يو ځای او مقام ته ورسيرم، ځکه که څوک استعداد ولري، خامخا هغه ځای ته رسيري، چې غواړي يې.»

ستني وخنډل:

«پوهيرمه چې هيڅ چا تر اوسه د غونځې د ستني خدا نه ده ليدلې.»

ستني د بڼې د پخلنځي په لمن کې ځان داسې گانه لکه يوه شهزادگي چې په زرينه گادي کې ناسته وي، او په وياړ سره شا و خوا ته گوري.

ستني په لمن کې له يوه سنجاق نه چې په څنگ کې يې تومبلې و، پوښتنه وکړه:

«کولای شم له تاسو نه يوه پوښتنه وکړم؟

آيا ستاسو زرين ياست؟ بڼه خو دې بڼه ښکاري، بڼه وروکې سر او ځان! هڅه وکړئ چې سر مو لږ غټ شي. تاسو پوهيرئ چې هر څوک سر لري، خو دا نيکمرغي هر چا ته نه ور په برخه کيږي چې آشيږ يې په خپل ټټر کې وتومبي.»

څنگه چې ستن ډيره مغروره شوې وه، غاړه يې تازه کړه او خپل قد يې جگ کړ، په دې کار سره له لمنې نه د لوبڼو مينځلو غورو او مردارو او بو ته ولويده او آشيږ هم هغه اوبه ايسته وړولې.

مغرورې ستني له ځان سره وويل:

«هيڅ مهمه نه ده. زه يوه سفر ته ځمه، يوازيني هيله مې دا ده چې ورکه نه شم.»

خو هغه له هغه څه چې ډاريد، ورباندې راغلل او د ککړو اوبو يوي ويايي ته ور ولويد، نو له ځان سره يې وويل:

د پاڼو شميره: له 2 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دلپکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په ځير و لولئ

«سره له دې چې زه ډیره نازکه او ښکلې يم، خو ښه استعداد لرم، او دا خپله یو لوی نعمت دی!»
همالته یې سر په غرور سره جگ ونيو، هماغسې مغروره وه او له خپلو پوځو افکارو نه یې لاس نه ایسته. رنگارنگ شیان لکه: د لرگیو پرخچي، خس خاشاک، د ورځپاڼو ټوټې او ځینې نور شیان یې له څنگه تیریدل، د غونځي ستن له ځان سره وویل:

«گوره چې دوی څه ډول روان دي، هغوی نه پوهیږي چې څه یو قیمتي شی یې په څنگ کې دی. له دې سره هم زه دلته په عزت او شان سره دلته درېږم. وگوره! څه یو ټوټه لرگی په تیریدو دی، خامخا د ځان په باب فکر کوي، پرته له ځانه، بل څه نه ویني.

عجیبه ده!

هغو خسپلو ته وگوره! څنگه خپل ځان پورې تاویري!

گوره دومره مه مغرورېږه!

ښایي د ویالې د غارې په تیرو باندې ولگیري، بیا به حرکت نه شي کولای!

دا هم یوه ورځپاڼه چې زما په مخ کې روانه ده، خو زه دلته غلې او کلکه درېږم او صبر کوم، ځکه زه په خپل ارزښت پوهیږم او په هغه باور لرم!

یوه ورځ د غونځي ستنې څنگ ته یو ځلیدونکی شی ښکاره شو، د غونځي ستنې فکر وکړ چې دا کومه ټوټه الماس دی، ځکه یې ځان ورنږدې کړ او ځان یې ور وپېژاند. هغه ځلیدونکی شی د ماتې شیشې یوه ټوټه وه او د ستنې خبرو ته یې غور نیولی و.

د غونځي ستنې وویل:

«آیا تاسو الماس یاست؟»

د شیشې ټوټې وویل:

«هوکی، دغسې یو شی باید اوسم!»

هغوی دواړو یو بل گران بیه وگڼل، دواړو د زړه خواله پیل کړه او د لیدلې غرور او ځانخوښونې په باب یې یو بل ته کیسي وکړلې.

د غونځي ستنې وویل:

«ما د هغې میرمنې په صندوقچه کې ژوند کاوه چې کار یې پخلی و. د هغې په هر لاس کې پنځه گوتې وې، ما له هغو پنځو گوتو نه پرته له ځانخوښونې بل څه و نه لیدل، د هغوی کار دا و چې ما له صندوقچې را وباسي او بیرته مې په کې کیږدي.»

د شیشې ټوټې پوښتنه وکړه:

«آیا هغوی کومه څلا هم درلوده؟»

د غونځي ستنې وویل:

«نه هغوی څلا نه درلوده. هغوی ډیر مغرور وو. هغوی پنځه وروڼه وو چې په ډیر تکبر سره یو د بل په څنگ کې ولاړ وو، خو قدونه یې سره په توپیر کې وو.

د لومړی برخې پای